

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iulie (Cuptor)
nr. 7 (79) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

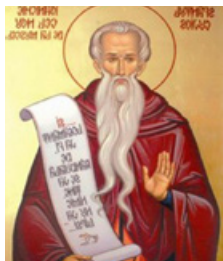
Omul lui Dumnezeu

Citiți în pagina 1

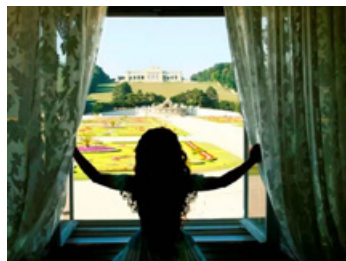
Sfântul Altar, locul în care
cântă heruvimii

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Ioanichie
cel Nou de la Muscel

Citiți în pagina 14

Vara din inima noastră!

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Omul lui Dumnezeu

Cu voia Domnului, deschid o nouă pagină a revistei noastre, cu speranța că gândurile mele contopite cu aportul neostenit al colectivului de redacție și al colaboratorilor noștri se vor constitui într-o reală călăuză pe drumul anevoios al cunoașterii adevărilor credinței și al statutului de creștin, deopotrivă. Chiar dacă vacanța bate la ușă și mulți dintre noi sunt înclinați spre relaxare și spre o „lâncezire duhovnicească”, să ne amintim întotdeauna că diavolul nu se relaxează, ci caută cu sârguință să ne șteargă „bruma” de credință pe care cu greu am dobândit-o. Spun aceasta pentru că, credința fiecăruia se reflectă în faptele de fiecare zi și nu doar în anumite imbolduri sezoniere.

Zilele trecute, mă deplasam cu mașina pe bulevardul Independenței, o arteră foarte aglomerată din orașul nostru și, la un moment dat, am văzut că mașinile din fața mea s-au oprit, deși semaforul era pe culoarea verde. Ceea ce mi-a atras atenția a fost că nimeni nu claxona (cum se întâmplă de obicei), motiv pentru care m-am gândit că a avut loc un accident sau ceva asemănător. Ce se întâmplase, de fapt? O femeie în vârstă a încercat să traverseze strada (nu era trecere pentru pietoni) și, atunci când au început să „curgă” mașinile care au stat la semafor, (speriată fiind) a rămas blocată în mijlocul drumului. Atunci, o mașină a oprit în fața ei, un tânăr care era la volan a coborât și, ținând-o de braț, a ajutat-o să traverseze strada. Toate mașinile s-au oprit „ca la semafor” (pe ambele sensuri). După ce a trecut-o, tânărul s-a întors la mașina lui și, așteptat cu respect de toți participanții la trafic, și-a continuat drumul. Sunt sigur că toți cei care au văzut această minunată întâmplare, au simțit o deosebită admirație și au înțeles ce înseamnă să fii creștin! Bineînțeles că nu trebuie să fii creștin pentru a da dovadă de omenie, dar această trăsătură este specifică învățăturilor evanghelice. Oare câți dintre noi facem așa?

Părintele Iulian, citând din sfinții părinți, ne spunea că, pentru a avea siguranța că vom fi bine-primiți în „Ierusalimul cel de Sus”, nu ne putem înfățișa la poarta Raiului de unii singuri. Pentru a avea garanția accesului, ar trebui să fim însoțiți de cel pe care l-am adus către Dumnezeu. Fiecare dintre noi ar trebui să fie „Omul lui Dumnezeu” (trimisul lui Dumnezeu) către aproapele. Dragii mei, dacă oamenii

se emoționează și reacționează văzând astfel de comportament, oare cum să nu-L emoționeze pe Însuși Dumnezeu? Prin faptele noastre pe care le facem pentru a ajuta, a călăuzi sau a sprijini sub orice formă pe cel în nevoie, ne asigurăm „drumul” spre Rai, pentru că nu numai aducerea unui păcătos la dreapta credință ne asigură însoțitori, ci și tot ajutorul pe care îl „oferim” aproapelui ne va aduce binecuvântări. Astfel, cred că sufletul care a fost refuzat în Rai pentru că a venit neînsoțit, nu a fost refuzat doar pentru că a fost rău. Poate că nu a fost atât de rău, dar dacă a ajuns singur, cu siguranță a fost mândru, egoist și indiferent față de suferința sau de nevoia celor din jur.

Sunt convins că pentru a înțelege mesajul pe care vreau să îl transmit nu este nevoie de multă explicație, dar pentru că v-am obișnuit cu o pildă, „scotocind” prin arhiva electronică, am găsit un „tablou” care se potrivește cu mesajul meu.

„Într-un sat erau trei fete, iar singura lor preocupare era cum să aibă mâinile frumoase. Foloseau cele mai „de calitate” creme și loțiuni și-și pierdeau vreme și bani cu îngrijirea mâinilor. Într-o zi, când ieșiseră la plimbare și se odihneau într-un parc, de unde pornea un drum în urcuș, li s-a alăturat o altă fată, cam la vârsta măritişului. Aceasta asculta conversația lor despre „marea preocupare” ce o aveau de a-și păstra mâinile cât mai frumoase și, instinctiv, și-a privit propriile mâini. Erau cam butucănoase și cu multe bătăături. S-au uitat și acestea la mâinile ei și au râs. La scurt timp, a apărut în fața lor o bătrânică, nu prea elegant îmbrăcată, obosită. Le-a rugat pe fete s-o ajute să urce dealul, mai ales că avea și o sacoșă destul de grea în mână. Cele trei prietene au strâmbat din nas, s-au uitat la mâinile lor și nici nu s-au gândit să se miște din loc. Cealaltă s-a repezit de îndată, i-a luat sacoșa și a ajutat-o să urce dealul. Când au ajuns sus, fata cu mâinile urâte și bătrânica s-au oprit și, dintr-odată, prefăcută în înger, bătrânica a luat mâinile fetei într-ale sale și i-a spus: Fata mea, tu ești omul lui Dumnezeu. Nu te întrista, pentru că cele mai frumoase mâini nu sunt cele (neapărat) îngrijite, ci acelea care ajută pe alții!”

Cât adevăr se ascunde în spatele acestor rânduri! Bineînțeles, pilda vizează ceea ce este în exces și nu contestă îngrijirea zilnică (igienizarea), care face bine oricăror mâini, căci îngrijirea corectă nu le exclude din categoria „mâinilor de aur”, a brațelor deschise sau a mâinilor gata de sacrificiu și dăruire.

Dacă ar fi să ne raportăm strict la pilda de mai sus, vom constata că inutilitatea mâinilor frumoase le face adesea să fie urâte.

Să nu credeți că doar nouă ni se spune să ajutăm (slujim) pe cel de lângă noi sau pe cel care ne solicită direct ajutorul, pentru că dacă vom citi din Sfânta Evanghelie vom observa că Însuși Domnul Hristos a dat ucenicilor Săi un exemplu extraordinar, printr-o faptă neașteptată și neînțeleasă la acea vreme. La Cina cea de Taină, S-a ridicat de la masă, S-a încins cu un ștergar și a trecut pe la fiecare apostol și le-a spălat picioarele. „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să spălați picioarele unii altora; Că v-am dat vouă pildă, ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi. Adevărat zic vouă: Nu este slugă mai mare decât stăpânul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el. Când știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face.” (Ioan 13, 4-17).

Oare este nevoie de un exemplu mai convingător? Mâinile care nu vor să ajute pe cel în nevoie, nu vor fi de folos nici în lumea în care trăim, nici în cea viitoare. Pentru că dacă nu putem da o cană de apă celui însetat sau dacă nu vom putea ajuta pe cel în nevoie, cum vom aduce un însoțitor la poarta Raiului? Dacă în Vechiul Testament, Moise era numit ca fiind „Omul lui Dumnezeu”, acum oricine poate fi om al lui Dumnezeu, dacă în relația cu aproapele său face cu inimă largă voia Sa. Și vă spun cu dragă inimă că nu este greu. Trebuie doar să avem simțurile ascuțite, să percepem, să auzim sau să identificăm locul unde ne putem integra - locul unde putem fi de folos. Cel care are un trup mai viguros poate ajuta acolo unde este nevoie de brațele sale, cel care are mintea mai ageră poate ajuta la călăuzirea și îndreptarea pe calea credinței a celui rătăcit și așa mai departe, fiecare după darul său.

Închei aceste rânduri cu convingerea că exemplele de mai sus ne vor fi călăuză în negura acestei lumi, pentru a „identifica” locul unde putem fiecare dintre noi să fim oameni ai lui Dumnezeu. A fi omul lui Dumnezeu pentru cineva, înseamnă să te identifici în nevoia lui pentru a nu-l lăsa să cadă (fizic sau spiritual). Cred cu toată inima că fiecare dintre noi poate fi omul lui Dumnezeu, pentru că nu există om care să nu poată fi folositor la ceva sau, mai bine spus, nu există om care să fie rău prin excelență, acesta fiind atributul exclusiv al diavolului. Așadar, să ne rugăm Maicii Domnului să-și reverse dragostea sa de mamă peste noi, să ne călăuzească, să ne dăruiască mintea cea de pe urmă și să nu ne lase să ajungem singuri la poarta Raiului.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Sfântul Altar, locul în care cântă heruvimii

Sn luna iunie, am avut marea ocazie de a putea vizita una dintre bisericile din județul Suceava și de a trece prin Sfântul Altar. Aflasem cu câteva zile înainte de resfințirea acesteia și despre faptul că este atât de aproape, așa că am întrebat câteva colege dacă ar vrea să mergem împreună și, cu voia lui Dumnezeu, una dintre acestea și-a dorit, la fel de mult ca mine, să aibă parte de așa o mare binecuvântare!

În copilărie, mai trecusem prin altar de două ori, dar amintirile îmi sunt vagi, îmi aduc aminte doar că prima dată am fost la 7 ani, împreună cu o colegă de clasă, care și-a dorit foarte mult să o însoțesc, iar a doua oară, la sfințirea bisericii unuia dintre verii tatălui meu, care este preot. Prima dată, colega mea mă învățase că îți poți pune o dorință și aceasta se va împlini. Interesant este că de data aceasta uitasem, nu îmi pregătisem dinainte o „dorință”, dar mi-am amintit chiar înainte de a ieși din Sfântul Altar, iar rugăciunea mea a venit atât de natural, încât nici nu mi-aș fi putut dori altceva mai important!

Dar, revenind la șirul povestirii, am luat un taxi pentru a ajunge mai repede, dar și pentru a nu ne răzgândi între timp, iar când am coborât din mașină, am rămas cu gurile căscate, cât de frumoase erau curtea bisericii și florile care o împodobeau! Am admirat toți trandafirii, am făcut câteva fotografii pentru a ne aduce aminte de acest peisaj minunat și ne-am apropiat de biserică proaspăt sfințită, cu icoane de mozaic atent și deosebit pictate. Apoi, cu șovăială, am urmărit ce făceau ceilalți oameni, pentru a nu greși cumva rânduiala și, cu emoții, ne-am apropiat de Sfântul Altar.

Când am intrat, îmi fugeau ochii care încotro, vrând cumva parcă să înglobeze în retină ceea ce era înăuntru: Sfânta Masă, Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce, Sfintele obiecte de pe ea și picturile de pe pereți și din tavan. Am încercat totuși să mă concentrez pe ceea ce era cu adevărat important, apoi am mai trecut de două ori, urmând tradiția.

Am citit că Sfântul Altar este un simbol al Împărăției Cerurilor, unde, în chip nevăzut, se află tronul Prea Sfintei Treimi, Maica Domnului cu toți Sfinții și îngerii, împreună cu slujitorii sfințiți ai Bisericii, fiind locul cel mai sfânt de pe pământ, unde locuiește nevăzut Dumnezeu și unde Se jertfește zilnic, în timpul Sfintei Liturghii,

Domnul nostru Iisus Hristos.

Am mai aflat apoi că Sfânta Masă este așezată întotdeauna în mijlocul Sfântului Altar, iar la piciorul acesteia sau în lespedea de deasupra se găsesc îngropate părțile din Sfintele Moaște. Sfânta Masă simbolizează deopotrivă ieslea și mormântul Mântuitorului, dar și Cina cea de Taină, când a fost întemeiată Sfânta Euharistie, fiind acoperită cu o pânză albă, care închipuie giulgiurile cu care a fost înfășurat Trupul Domnului la punerea Sa în mormânt. La cele patru colțuri, sub pânză, sunt fixate icoanele celor patru Evangheliști, ca un semn că învățătura lui Hristos se păstrează și se predică așa cum apare în scrierile evanghelice.

E o mare binecuvântare pentru oricine intră în Sfântul Altar, pentru părinții Bisericii, paracliserii, bebelușii de gen masculin care sunt închinați la îmbisericirea lor, dar mai ales pentru noi, femeile, în zilele rânduite sfințirii bisericilor noastre dragi!

Mulți sfinți părinți povestesc în scrierile lor diverse mari minuni pe care le-au trăit în Sfântul Altar, cum li s-au arătat îngeri cântând melodios, Maica Domnului învăluită în lumină sau chiar Mântuitorul, muștrându-i, în anumite momente ale Sfintei Liturghii, când aveau nevoie să vadă cu ochii lor, pentru a spori în credință! Una dintre aceste întâmplări o voi reda mai jos:

„Oamenii, fiul meu, sunt orbi și nu văd ce se întâmplă în Sfântul Altar în timpul Dumnezeieștii Liturghii. Odată, am slujit Sfânta Liturghie și nu puteam să fac Vohodul Mare (Ieșirea cu Sfintele Daruri) din cauza a ceea ce vedeam. Cântărețul repeta mereu «Noi care pe heruvimi...», când, deodată, am simțit că mă împinge cineva de umăr și mă conduce spre Sfânta Proscomidie. Atunci am crezut că e cântărețul și am zis: «Binecuvântatul! Atâta neevlavie! A intrat prin Sfintele Uși și mă împinge!». M-am întors și văd o aripă uriașă pe care o așezase Arhanghelul pe umărul meu și mă conducea să fac Vohodul Mare. Ce se întâmplă în Sfântul Altar în timpul Dumnezeieștii Liturghii...!!! Uneori nu pot să mai stau în picioare și mă așez în scaun. Unii dintre cei care slujesc cred că am probleme cu sănătatea, dar ei nu știu ce văd și ce aud eu. Cum zboară, fiul meu, îngerii! Iar când spune preotul «Pentru rugăciunile...», atunci pleacă Puterile Cerești și în Sfântul Altar rămâne desăvârșită liniște.» („Un Stareț sfânt” - fericitul părinte Iacov, Egumen al Sfintei Mănăstiri „Cuviosul David”, Editura Bunavestire, Bacău, 2002)

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Ioana Sanciuc, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciuc - Altarul Bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, Sfântu Ilie Nou, Suceava

Vara din inima noastră!

*D*ragi prieteni, iată că ne-a învrednicit milostivul Dumnezeu să ne regăsim din nou pe calea cuvintelor mângâietoare de suflete și călăuzitoare spre mântuire, și să pășim în luna lui cuptor, cum mai este denumită popular luna iulie, o lună plină de concedii, vacanțe și relaxare, atât din punct de vedere lumesc, cât și spiritual. Vă propun, în continuare, să facem, dacă vreți, o referire la vară, nu ca anotimp, ci la „vara din inima noastră”, pe care doar Soarele Dreptății, Care este Hristos Dumnezeu, o poate face să reînvie în noi, cei în ale căror suflete, cugete și simțiri este mai mereu „iarnă”.

Însă, cum vom putea ajunge la căldură, dacă noi, cei mulți, nu ne deschidem „ferestrele inimii noastre”, lăsând Soarele să pătrundă?

Întrebare la care cei mai mulți dintre noi, creștinii, preferă să dea un răspuns nesincer, din cauza patimilor și neînfrânării gândurilor, faptelor și a înclinării noastre spre păcat.

Știu că la început ne va fi greu să admitem că greșim zi de zi, să recunoaștem că suntem firi supuse păcatului și că acțiunile noastre atrag după ele și consecințele de rigoare, însă, asemenea unei păsări ce învață zi de zi câte puțin să zboare până la a fi capabilă de a-și lua zborul, tot așa, trebuie să facem și noi pași mărunți, dar asumați, spre mântuirea noastră, având credința că într-un final vom birui „gerul patimilor” și, astfel, să se reinstaleze în toate mădularele noastre căldura inimii, pe care doar rugăciunea smerită, fapta bună și pocăința sinceră o pot face să reapară, pentru a putea fi vară și în noi.

Așadar, să nu lăsăm ca patimile, poftele și ispitele să își facă culcuș în noi și să ne ghideze existența, căci, dacă se va întâmpla aceasta, vom fi cu totul acaparați de fantasmе bolnăvicioase care, treptat, ne vor distruge sufletul și vom fi tributari propriilor noastre alegeri și decizii care, din păcate, ne vor despărți de Dumnezeu, iar dacă Dumnezeu nu mai este cu noi, vom fi vulnerabili în fața bolii numită păcat, al cărui antidot este doar rugăciunea, postul, simțirea și atitudinea creștinească.

Închei aceste rânduri cu convingerea că bunătatea din noi nu a murit, însă ea trebuie întreținută și antrenată, pentru ca, ancorați fiind în Hristos, să credem cu adevărat că și în noi va fi mereu...vară!!!

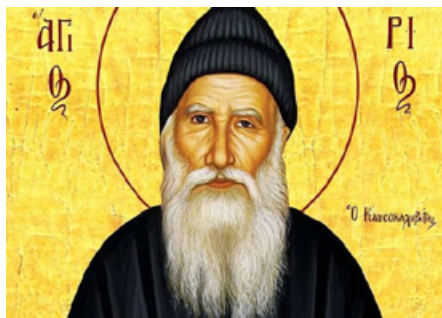
Pace și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Marile ispite nu se biruiesc decât prin smerenie și iubire

A trecut pe la chilia mea o femeie cu totul deznădăjduită, în primejdie să moară de pe urma întristării. Pricina era soțul suferind grav de astmă, după spusele ei, de care îi era milă, dar pe care nu-l putea ajuta. Eu însă am înțeles.

– O să te duci de aici direct acasă. O să intri pe ușa din față în camera soțului tău bolnav, unde o să stai un pic cu el, fiind atentă la felul lui de a se comporta. Apoi, o să te ridici și o să spui: „Trebuie să plec în oraș, după cumpărături, pentru o oră”. Tu însă n-o să pleci în oraș, ci o să ocolești casa și o să intri pe ușa din spate în bucătăria de lângă camera lui. Fii atentă totuși să nu-și dea seama. O să stai în bucătărie în jur de o oră și o să tragi cu urechea la ce face. La vremea potrivită, o să ieși pe ușa din spate, o să faci iar ocolul casei și vei intra prin față în camera lui. Și din nou vei lua aminte la ce va face îndată ce te va vedea.

Doamna a făcut întocmai. În ziua următoare, când a revenit, am întrebat-o:

– Ce s-a întâmplat?

– Cum am intrat, Părinte, pe ușa din față, în camera soțului meu, a început să tușească tare, să scuipe pe jos, să-mi facă reproșuri amare că nu-l iubesc, că nu-mi pare deloc rău pentru el, că-l las singur să sufere. După puțin, i-am spus că ies în oraș cam pentru vreo oră. Iarăși tuse și reproșuri. Când am intrat în bucătărie, am băgat de seamă că în camera soțului meu domnea o liniște deplină. După o oră, m-am întors la el. Cum am deschis ușa și m-a văzut, a început din nou cu tusea și reproșurile că, în timpul cât am lipsit, a suferit foarte mult, a tușit, a strigat după ajutor și a fost cât pe ce să moară singur cuc.

– Ai înțeles acum ce se întâmplă?

– Sunt nedumerită, nu știu ce să cred.

– O să te lămuresc eu. Soțul tău are demon. Am văzut asta din clipa în care ai venit aici ieri. Demonul i-a adus soțului tău astma, prin care încearcă să te doboare pe tine. Iar tu, foarte sensibilă și miloasă, fiindcă îl vezi suferind și făcându-ți mereu reproșuri că nu te îngrijești de el, te stingi de amărăciune. Însă, el nu se necăjește. Tușește, scuipă și se plânge numai când ești în preajmă, căci tu ești ținta lui.

Doamna mă privește și treptat înțelege ce se întâmplă. Am sfătuit-o ce să facă spre a se lupta cu demonul și a scăpa și ea și soțul ei de el. M-a ascultat și acum le merge mai bine.

Sursa: Sfântul Porfirie Kavsokalivitul – „Sfaturi pentru viața de familie”

Îngerul păzitor a ajutat la spovedanie

In Noul Schit din Sfântul Munte trăia monahul Chiril, care se îmbolnăvise grav și se primejduia să moară. Starețul Efrem, care pe atunci se afla în Noul Schit, a mers ca să-l spovedească pe monahul bolnav. Acesta spunea că pe umărul său cel stâng era lipită o hârtie pe care scria ceva, dar ce anume scria, nu putea spune. Veniseră acolo și alți părinți și, stând lângă patul său, se rugau cu metaniile ca Dumnezeu să-l ajute pe monahul ce trăgea să moară. Atunci, Starețul Efrem i-a rugat pe părinți să iasă din chilia celui bolnav, după care l-a îndemnat pe monahul Chiril să spună ce anume vede, iar monahul i-a spus că în stânga lui se aflau mulți demoni care voiau să-i răpească sufletul. Duhovnicul l-a întrebat:

- Pe Îngerul tău păzitor îl vezi?
- Da, este și el aici.
- Pe Îngerul meu păzitor îl vezi?
- Da, îl văd și pe el, dar Îngerul tău este mai mare și ține în mână un toiag.

După spovedanie duhovnicul l-a întrebat iarăși:

- Hârtia mai este lipită pe umărul tău?
- Da, Gheronda, și sunt și demonii care mă batjocoresc.

Atunci, duhovnicul, luminat fiind de Dumnezeu, i-a cerut monahului să-l întrebe pe Îngerul său păzitor ce scrie pe hârtie. Și într-adevăr, Îngerul i-a spus ce anume era scris pe hârtie. Erau două păcate pe care nu putuse să și le amintească, iar acum, cu ajutorul Îngerului, le-a mărturisit îndată duhovnicului. După ce duhovnicul i-a citit rugăciunea de iertare, și-a ridicat epitrahilul de pe cel bolnav. Atunci, monahul i-a spus că hârtia s-a lipit de epitrahil și că păcatele sale ce erau scrise pe ea erau acum șterse, iar demonii fugiseră. Apoi, Starețul Efrem a plecat și a cerut părinților să se roage pentru muribund, iar când acela avea să-și dea sufletul, să-l strige iarăși. Experiența și discernământul Starețului Efrem l-au ajutat pe monah să-și mărturisească neputințele omenești, cu ajutorul Îngerului său păzitor. După puțin timp, monahul și-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului.

Sursa: Monahul Marcel Karakalinul – „Cugetări duhovnicești”, Editura Evangelismos, 2014

Dumnezeu face minuni când rugăciunea ta e unită cu rugăciunea preotului

Preotul trebuie să se roage pentru toți. Rugăciunea mea este de mijlocire. De aceea îmi dați pomelnice și eu mă rog pentru dumneavoastră. Dar, să știți că dacă nu vă rugați cu mine, degeaba! Pentru că preotul nu este „mama Omidă”, care spune nu știu ce chestii acolo, în timp ce tu poți să o iei razna! Rugăciunea mea să fie împreună cu a voastră și atunci Dumnezeu face minunea.

De multe ori, când cineva venea la mine pentru rugăciune, îi spuneam: „Roaga-te cu mine!”. Erau lucruri foarte grele în familie, fie boli grele, fie tulburări în casă, și se întâmpla minunea, lucrurile se schimbau. Uneori vin oameni și spun: „Părinte, să știți că rugăciunea sfinției voastre a avut putere și m-a scos dintr-o împrejurare: soțul meu s-a schimbat sau copilul meu, care făcea rău, s-a întors acum la credință și este bun”. Și eu le zic: „Nu rugăciunea mea, ci rugăciunea noastră. Că dacă mă rugam numai eu singur, nu știu dacă Dumnezeu mă asculta, că și eu sunt om păcătos, nu?”.

Dar, dacă mă rog pentru alții, mă rog cu dragoste, pentru că iubesc pe fiecare și înțeleg suferința umană mai bine decât înțelege unul care n-a trecut prin ea. Prin această rugăciune, Dumnezeu face minunea și vindecă: pe cel bolnav îl ridică din patul durerii, pe cel orb îl luminează, celui bolnav la minte îi luminează mintea și-l întoarce la credință.

Sursa: Părintele Gheorghe Calciu – „Cuvinte vii”, ediție îngrijită la Mănăstirea Diaconesti, Editura Bonifaciu, 2009, p. 31

Amânăm...

... **S**ă facem binele și mereu găsim justificări că în această clipă trebuie să ne gândim mai întâi la noi, fiecare să se descurce așa cum și noi am făcut-o în dreptul nostru, dar cine știe când vom avea nevoie de ajutorul celorlalți...

...să mergem duminica la biserică, pentru că acum suntem tineri și weekend-ul trebuie să fie oferit pentru odihnă, dar puțini se gândesc la bucuria veșnică.

...să ne sunăm părinții și abia dacă îi mai vedem după ce viața ne împrăștie prin lumea întreagă, dar cât de dor ne va fi de ei când vor pleca!

...să petrecem timp cu cei dragi, pentru că acum importantă este afirmarea și ceilalți trebuie să ne înțeleagă, dar cine ne garantează că vor mai fi acolo când ne vom aduce aminte de ei?

...să ne căsătorim, pentru a construi mai întâi o casă și luptăm pe alte meleaguri pentru un trai mai bun, dar ducem dorul de cei dragi și ne îmbolnăvim de durere.

...să facem copii, pentru că prioritară este cariera și dezvoltarea personală, dar nu știm ce ne așteaptă dincolo de ziua de azi.

...să facem călătoria aceea plănuită demult, pentru că acum e vremea urâtă sau copiii sunt prea mici, dar timpul zboară cu repeziciune și într-o zi abia ne vom strânge laolaltă pe la vreun Crăciun sau zi de naștere.

...să ne cerem iertare și să recunoaștem greșelile, fiindcă orgoliul este mai important astăzi, dar într-o zi vom rămâne singuri cu el.

...să îi spunem astăzi „te iubesc” lui sau ei, poate mâine o va face altcineva și vom trăi toată viața cu remușcări, dar nimeni nu îți mai dă trecutul înapoi să-l corectezi.

Nu amânați lucrurile importante, nu puneți lucrurile înaintea oamenilor!
Dincolo de hotarul zilei de azi, nimic nu ne aparține, cu siguranță.

Preot Alexandru Lungu

Strofe pentru suflet

Neamțule, cât îmi ești de drag!

Neamțule, cât îmi ești de drag,
Când vin iar la tine-n prag,
Cu schituri și mănăstiri
Tu te rogi pentru ai tăi fii.

În ținutul pitoresc
Creștinii toți te slăvesc,
Când la tine poposim
Pacea sfântă o găsim.

Cu munții cei mai semeți,
Cu brazi și cu râuri reci,
Așa ne întâmpini mereu,
Sub slava lui Dumnezeu.

Ne aperi, ne protejezi,
Credința tu ne-o întărești,
Ești ținutul meu iubit,
De la Dumnezeu primit.

Neamțule, rămâi cu bine,
Până când revin la tine,
Neschimbat să te găsec,
Doamne, Ție îți mulțumesc!

Autor: Gabriel Luca

Ar trebui

Ar trebui ca fiecare zi
Să fie pentru noi o sărbătoare,
Căci mare lucru este a trăi,
A respira, a mirosi o floare..

Ce mare lucru este a umbla
Sau a îngenunchea în rugăciune..
De-am fi atenți, noi am putea vedea
Că fiecare zi e o minune.

Ar trebui ca fiecare pas
Să-l facem murmurând o mulțumire,
Ar trebui ca-n fiecare ceas
Să ne uităm spre ceruri cu iubire,

Căci mare lucru este a-L avea
Pe Dumnezeu Cel Veșnic de Părinte
Și mare lucru este a putea
Să Îl slăvești în gândurile-ți sfinte..

Ar trebui, trezindu-ne din somn,
Să zicem toți: „Hristoase, slavă Ție,
Căci Tu ești minunatul nostru Domn
Ce-aduce-n lume har și bucurie!”

Autor: Preot Sorin Croitoru

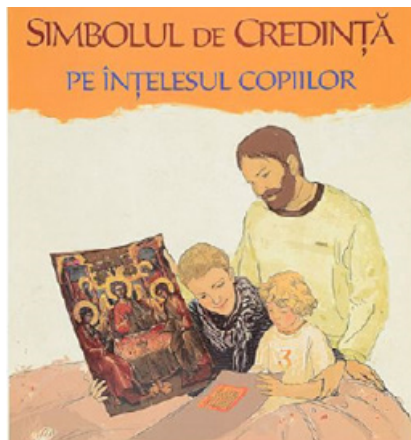
Credința pentru copiii de toate vârstele

Plapuma patriarhului

Într-una din zile, a venit un boier bogat la Sfântul Ioan cel Milostiv și, văzând așternutul lui de învelit rupt și sărac, mergând la casa sa, i-a trimis o plapumă, al cărei preț era de treizeci și șase de galbeni și l-a rugat pe Sfântul să se acopere cu acea plapumă.

Patriarhul, nevoind ca să-l necăjească pe acel boier, a primit plapuma și numai într-o noapte s-a acoperit cu ea. Apoi își zise: „Amar ție, ticăloase Ioane, că te acoperi cu plapuma de mult preț, iar săracii, frații lui Hristos, pier de atâta frig și ger! Câți sunt care înnoptează fără acoperământ în vânt și în frig și abia au câte o rogojină sau câte o mică zdreanță? Câți sunt care se culcă goi pe gunoaie și tremură de frig, apoi fiind flămânzi, nu dorm toată noaptea și mor de frig? Vai mie, câți săraci sunt care doresc, ca Lazăr, să se sature din fărâmiturile ce cad de la masa mea! Vai mie, câți străini și nevoiași sunt în cetatea aceasta, care nu au unde să-și plece capul, ci afară stau toată noaptea și pătimind, mulțumesc pentru toate Stăpânului Hristos! Iar tu, Ioane, voind să dobândești odihna cea veșnică, petreci în răsfățare și toate le ai după plăcere! Viețuiești în casă frumoasă, porți haine moi, bei vin, mănânci pește ales și, pe lângă acestea toate, te-ai acoperit cu plapuma de mult preț, din cel mai fin material. Ce mai nădăjduiești în veacul ce va să fie? Cu adevărat îți zic, ticăloase Ioane, nu vei dobândi Împărăția cea veșnică, ci vei auzi, ca bogatul acela din pilda Mântuitorului, că ai primit binele în viața ta, iar cei săraci au primit cele rele. Bindecuvântat să fie Dumnezeu, că în celelalte nopți smeritul Ioan nu se va mai acoperi cu această plapumă, ci săracii și nevoiașii se vor îndestula cu prețul ei!”

Făcându-se ziuă, îndată a trimis plapuma la târg să o vândă, ca astfel, cu prețul ei, să cumpere haine săracilor. Iar când era să vândă plapuma, s-a întâmplat de a trecut pe acolo chiar boierul care-i dăruise acea plapumă fericitului Ioan. Și, văzând că se vinde, a cumpărat-o el și iarăși a trimis-o lui Ioan, rugându-l s-o țină pentru trebuința sa. Sfântul a luat-o iarăși și a pus-o din nou la vânzare. Dar boierul văzând-o, din nou a cumpărat-o și a trimis-o lui Ioan, rugându-l să se acopere cu ea. Ioan a trimis-o pentru a treia oară ca să fie vândută, dar boierul, și de astă dată

cumpărând-o, a trimis-o iarăși lui Ioan. După acestea, Sfântul Ioan a trimis un cuvânt boierului acela, zicând: „Vom vedea cine din noi se va supăra mai întâi, eu vânzând-o sau tu cumpărând-o și iarăși dându-mi-o.”. În felul acesta, Sfântul Ioan a luat mult aur de la acel boier pentru folosul săracilor.

O „mână” de mălai

Doi hoți fură aduși la curtea regelui pentru a-și primi pedeapsa, după ce au fost prinși asupra faptului. Unul furase o vită din șopronul unui om bogat, iar altul, pătrunzând în casa unui om sărac, furase o traistă mică cu mălai. Cel care furase vita fu pedepsit să primească 20 de lovituri de bici, iar cel care furase mălaiul fu pedepsit să primească 100 de lovituri de bici. După ce-și primiră fiecare loviturile, cel care furase vita se îndreptă spre casa lui, dar cel care furase mălaiul mai zăbovi, fiindcă el voia să intre la rege să afle de ce i s-a făcut nedreptate. Căci, după mintea lui, furând de o sută de ori mai puțin ca valoare decât celălalt, primise o pedeapsă de cinci ori mai mare. Regele l-a primit cu îngăduință și i-a spus:

- Da, omule! Să știi că aici, la curte, nu dau pedepsele după cum îmi vine mie, ci după dreptate.

- Păi ce dreptate este, Măria ta? Că eu am luat o biată mână de mălai...

- Am pus oamenii mei să cerceteze și iată ce am aflat! Cel care a furat vita, a luat-o de la un om bogat, care nu știe ce e lipsa. Din 100 de vaci, nici n-ar fi simțit că-i lipsește una. Dar tu, omule, ai furat traista cu mălai a unor oameni amărăți, era singura lor mâncare și tu ai luat-o! Primul mult a luat, dar se consideră puțin, iar tu puțin ai luat, dar se consideră mult.

- Dar, totuși, Măria ta, am primit de cinci ori mai multe bice...

- Tot pentru dreptate le-ai primit, omule!... Ia să iei dumneata o mână de mălai și să o arunci așa în vânt! Când fiecare fir din ăsta aruncat în vânt mărturisește la Dumnezeu că este de furat, înseamnă că mult ai luat...

Sursa: „Nestemate Duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Cuvios Ioanichie cel Nou de la Muscel

Pe Valea Dâmboviței, între Târgoviște și Câmpulung, se află un deal înalt numit „Dealul Cetățuia” sau „Dealul lui Negru Vodă”. Prima așezare monahală cunoscută pe această colină datează de la începutul secolului al XIV-lea, când domnul Țării Românești a întemeiat un schit cunoscut până azi cu numele de „Schitul Negru Vodă” (Cetățuia).

Pe versantul abrupt al dealului, în partea de sud-est, ca pe valea pârâului Cetățuia, a existat una dintre cele mai vechi vetre isihaste românești, între secolele al XIII-lea și al XVIII-lea, unde s-au nevoit mulți sihaștri cu viață sfântă, ale căror nume nu se mai cunosc. Valea aceasta se numește de sute de ani „Valea Chiliilor”, datorită numărului mare de sihaștri trăitori aici.

Unul dintre cei mai renumiți sihaștri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor, în primele decenii ale secolului al XVII-lea, a fost Cuviosul schimonah Ioanichie. Se crede că era cu metania din Schitul Negru Vodă, de alături, unde s-a nevoit la sfârșitul secolului al XVI-lea. Apoi, râvnind fericitei vieți pustnicești și arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a închis de bună voie într-o peșteră săpată în peretele muntelui și acolo s-a nevoit, neștiut de oameni, mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine și apă o dată pe săptămână, pe care o cobora până la gura peșterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine i le aducea din timp în timp egumenul schitului.

Cum s-a nevoit acolo schimonahul Ioanichie, câte ispite a răbdat și la ce măsură duhovnicească a ajuns, singur Dumnezeu știe. Însă, după o nevoită atât de aspră, cuviosul acesta, ajungând la măsura sfințeniei și cunoscându-și dinainte sfârșitul, și-a săpat singur mormântul în fundul peșterii. Apoi, culcându-se în mormânt, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Cu trecerea anilor, numele Cuviosului Ioanichie s-a uitat, iar peștera lui s-a părăsit din cauza muntelui abrupt. În primele decenii ale secolului XX, coborându-se egumenul schitului cu o frânghie în peșteră, a descoperit osemintele întregi ale acestui mare sihastru, așezate cu bunăcuviință în fundul peșterii. Erau galbene, binemirosoare și acoperite cu o pânză de păianjen. Deasupra mormântului erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie Schimonah, 1638”.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Cuvios Atanasie Athonitul

Era originar din Trapezunt, de pe țărmul sud-vestic al Mării Negre. Tatăl său era de neam din Antiohia Siriei, iar mama din Colhida (Grecia) și a primit numele de Avramie. Deși părinții Cuviosului Atanasie doreau ca el să ajungă un soldat viteaz, nu au avut parte nici măcar de creșterea lui, deoarece au murit de timpuriu.

Părinții lui ar fi dorit să îl orienteze către o carieră militară, însă aceștia au trecut la cele veșnice pe când Avramie era foarte tânăr, fapt pentru care acesta a fost crescut de o rudă îndepărtată, care era călugăriță. Datorită acestei conjuncturi, tânărul Avramie a făcut cunoștință încă din copilărie cu spiritul plin de dragoste și de jertfă față de Dumnezeu al vieții monahale. Atunci când se juca împreună cu ceilalți copii, tovarășii săi de joacă îi atribuiau întotdeauna rolul egumenului, arătând ca o profeție care va fi menirea lui în viață. Avramie s-a evidențiat încă din copilărie prin dragostea sa pentru învățatură, mai ales față de studiul Bibliei și al vieții Sfinților Părinți, iar după moartea călugăriței care l-a crescut, și-a dorit cu ardoare să meargă în Constantinopol pentru a-și continua studiile. Bunul Dumnezeu nu a trecut cu vederea rugăciunile sale și, cu ajutorul generalului Zefnazer, cu care era rudă prin alianță, a ajuns în capitală, alături de cei mai mari dascăli ai vremii.

Într-o zi, a venit în Trapezunt un slujitor împărațesc care, văzându-l pe Atanasie și calitățile sale sufletești, l-a luat la Constantinopol și l-a încredințat unui învățător vestit pentru a-l învăța filosofia. Chiar Atanasie a ajuns profesor mai târziu.

Mai apoi, a părăsit Constantinopolul împreună cu Cuviosul Mihail Malein, starețul mănăstirii Chiminan, din Asia Mică. Acesta l-a tuns în monahism, dându-i numele de Atanasie.

După patru ani, s-a retras în Muntele Athos. Împăratul Nichifor și fratele său, Leon patricianul, au ascultat rugămintea Cuviosului Atanasie și au zidit în Athos, Mănăstirea Maicii Domnului, chilii și case pentru călugări.

Cuviosul Atanasie a murit în timp ce înălța un zid în mănăstire, împreună cu alți șase frați călugări. Zidul s-a prăbușit peste ei și i-a omorât pe toți. S-au săvârșit multe minuni la mormântul Cuviosului Atanasie, mulți oameni bolnavi vindecându-se.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Iulie 2023

- 1 S †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian
 2 D †) Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne;
 †) Sf. Voievod Ștefan cel Mare

Duminica a IV-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani VI, 18-23; Ev. Matei VIII, 5-13; glas 3, voscr. 4

- 3 L Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului
 4 M Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Sf. Cuv. Marta
 5 M †) Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian
 6 J Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon
 7 V †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie
 8 S Sf. M. Mc. Procopie; Sf. Mc. Epictet și Astion monahul
 9 D †) Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț;
 Sf. Sfințit Mc. Pangratie, episcopul Tavromeniei

Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

- 10 L Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
 11 M Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra
 12 M †) Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodroimița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Cuv. Mihail Maleinul; Sf. Veronica; Sf. Cuv. Paisie Aghioritul
 13 J Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara
 14 V Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul
 15 S Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
 16 D Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust

Duminica a VI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

- 17 L Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
 18 M †) Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Cuv. Pamvo
 19 M Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die
 20 J †) Sfântul și Slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul
 21 V Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechie; †) Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia
 22 S Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcelia
 23 D Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil

Duminica a VII-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Matei IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

- 24 L Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
 25 M Adormirea Sf. Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Cuv. Olimpiada și Eupraxia
 26 M Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma; †) Sf. Cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel
 27 J †) Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza
 28 V Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena
 29 S Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
 30 D Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin

Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8

- 31 L Sf. și Dreptul Evdochim; Lăsatul secolui pentru Postul Adormirii Maicii Domnului

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Omul lui Dumnezeu	1
Sfântul Altar, locul în care cântă heruvimii	4
Vara din inima noastră!	6
Marile ispite nu se biruiesc decât prin smerenie și iubire... ..	7
Îngerul păzitor a ajutat la spovedanie	8
Dumnezeu face minuni când rugăciunea ta e unită cu rugăciunea preotului	9
Amânăm... ..	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Ioanichie cel Nou de la Muscel	14
Sfântul Cuvios Atanasie Athonitul	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424